

Misjonijutustused I kvartal 2017

Sellel kvartalil on tähelepanu keskmes Trans-Euroopa divisjon, kuhu kuuluvad Albaania, Bosnia-Hertsegoviina, Eesti, Gröönimaa, Holland, Horvaatia, Iirimaa, Island, Kreeka, Leedu, Läti, Makedoonia, Montenegro, Norra, Poola, Rootsi, Serbia, Sloveenia, Soome, Taani, Ungari, Ühendkuningriik, Küprose lõunapoolne osa ja Ahvenamaa.

Trans-Euroopa divisjonis on 204,8 miljonit elanikku. Seitsmenda päeva adventkoguduse liikmeid on kokku 85 289, mis teeb ühe adventisti iga 2401 elaniku kohta.

Kuigi Euroopa riigid on vahel tuntud kui väga ilmalikud, leiab selle kvartali lugedes imelisi näiteid, kuidas Jumal töötab inimestega isegi väga ilmalikus keskkonnas, et tõmmata neid enda ja oma koguduse juurde.

Selle kvartali kolmeteistkümne päeva hingamispäeva annetest aidatakse jõuda selle divisjoni elanikeni. Erilised projektid on hädavajalik adventkirik Iirimaa Dublinis, rahvusvaheline evangeelne ja noortekeskus Norras Oslos, Hope Channeli Poola telestuudio ja poiste ühiselamu Horvaatias Maruseveci adventkoolile, kus suurem osa õpilastest on pärit mitteadventperedest.

Aitäh teile, et olete misjonitööle pühendunud ning aitate hingamispäevakoolis vaimulikke vendi ja õdesid kogu maailmas ja julgustate neid annetades koguduse misjonitöös osalema.

Soovin teile rikkalikke Jumala õnnistusi!

Ajakirja Mission toimetaja Gina Wahlen

Projektid

Selle kvartali kolmeteistkümne päeva hingamispäeva annetest saavad osa järgmised projektid:

- seitsmenda päeva adventkiri ehitamine Iirimaa Dublinis;
- poiste ühiselamu ehitamine Horvaatias Maruseveci adventkeskkoolile;
- rahvusvahelise evangeelse noortekeskuse renoveerimine Norras Oslos;
- Hope Channeli jaoks telestuudio ehitamine Poolas Varssavis.

Teie annetuste kasutamine

2013. aastal aitas teie kolmeteistkümne päeva hingamispäeva annetus renoveerida Newboldi kolledži ajaloolise naiste ühiselamu, rajada evangeeliumitöö õppekeskused Ateenasse ja Makedooniasse, luua Piibli 3D näitused ning viia läbi Messy Churchi programmi kogu divisjonis. Aitäh, et toetate heldelt Trans-Euroopa divisjoni misjonitööd!

7. jaanuar 2017

lirimaa

Kuld südames

Selles minavormis jutustuses räägib Theda, kuidas vastas Jumal tema ema palvetele ja tõstis teda üles, et teisi Jumala juurde tuua.

Olen pärit katkisest perekonnast ja kuigi mu ema oli piiblitööline, olin mina kaua aega kogudusest eemal. 18-aastaselt lahkusin kodust. Ma läksin kaasa iga mehega, kes minu suhtes tähelepanu osutas ja nii hüppasin suhtest suhtesse. Minust sai alkohoolik ja ma ei suutnud enam päevagi ilma alkoholita olla. Sellest hoolimata sai minust medõde ja ma suutsin oma töökohta hoida. Rohkem kui kümme aastat palvetas ema minu pärast tõsiselt.

Kui ma sain 30-aastaseks, surus üks kole õnnetus mind põlvili ning siis ilmutas Issand end mulle. Ma olen innukas lugeja ja mu ema oli mulle andnud hulganisti Ellen White'i raamatuid, mis olid alles jäänud.

Kehvas olukorras olles pöördusin nende raamatute poole. Riuli silmitsemisel köitis mu pilku pealkiri „The Truth About Angels“ (Tõde inglite kohta). Võtsin raamatu, avasin selle ja lugesin:

„Me ei tea, missugused tagajärjed võib päev, tund või hetk tuua. Me ei tohiks mitte kunagi alustada päeva, ilma et pühendaksime oma teed meie taevasele Isale. Tema inglid on määratud meid valvama ja kui me anname end nende kaitse alla, siis on nad ohu ajal alati meie kõrval.“ (Ik 14)

Ühel õhtul oma voodi kõrval põrandal istudes olin ärritunud. Minus oli miski, mis ei olnud joomisega rahul ning ma ei teadnud, kas suudan kunagi joomise lõpetada. Äkitselt oli lahendus käes. Uskumatut sihikindlust tundes tõusin ja valasin kogu oma veini tualetist alla. Jätsin oma elust välja halva mõjuga inimesed, kolisin teise linna ja läksin kirikusse tagasi.

Aga siis hakkasin jälle jooma. Kuid Issand tõmbas mind kohe tagasi. Olin kindlalt otsustanud joomise maha jätta ja ütlesin pastorile: „Kui ma ei tee seda praegu, ei tee ma seda kunagi.“

Võtsin seitse ööd töölt vabaks ja panin välisukse lukku. Esimese kolme päeva jooksul põlvitasin iga tunni järel, et paluda Jumalalt abi. Minu toiduks oli värske mahl, vesi ja puuviljad. Ma sõin pähkleid ja seemneid. Minu keha puhastas end kauasest alkoholi joomisest. Asi võttis aega, aga kui lirimaaale tuli üks USA evangelist, käisin ma koosolekutel ja sain ristitud.

Mul tärkas huvi tervisemisjonitöö vastu ning ma hakkasin tegutsema Cuisle keskuses – uues adventkoguduse mõjukeskuses Dublini lõunaservas (selle keskuse kohta on rohkem infot lehel www.cuislecentre.ie). Käisin keskuses vabatahtlikuna teisipäeviti ja neljapäeviti.

Ühel hommikul otsustasin keskusesse veidi suppi kaasa võtta. Kohale jõudnud, nägin tulemas üht meest jalgrattal. Tema juuksed olid sassis ja ta nägi vilets välja.

„Tere päevast, härra. Mida saaksin teie heaks teha?“ küsisin ma.

„Ma ei tea.“

„Kas tahate, et mõõdaksin teie vererõhku? Kuidas ma saan teid aidata?“

„Mul poleks midagi suutäie toidu vastu,“ vastas mees. Mul oli hea meel, et olin suppi kaasa võtnud. Soojendasin supi ja istusin temaga vestlema. Selles mehes oli

midagi – nagu oleks Jumal ise uksest sisse tulnud. Ta oli nii leebe ja viisakas, see tõesti rabas mind.

Tal oli silma juures nahavähk ja see tegi valu. Vahetasin ta sidemeid. Seejärel viisin ta kirikusse ja palvetasin temaga koos. Ta ei teadnud, kuidas palveks põlvitada. Ta rääkis mulle: „Minu sees on nii palju asju. Üks religioosne juht kuritarvitas mind. Tahtsin politseisse pöörduda ...“

Me palvetasime ja palvetasime. Järgmise kuue kuu jooksul käis ta igal palvekoosolekul ja igal hingamispäeval käis ta kirikus. Ühel päeval viisin ta koju. Tema kodu oli väga puhas. Astusin sisse ja kõikjal olid Jeesuse pildid. Ta ütles: „Ma räägin Temaga kogu päeva.“

Siis rääkis ta mulle sellest esimesest päevast, kui ta Cuisle keskusesse tuli.

„Kui ma kirikust jalgrattal mööda sõitsin, käskis miski mul ringi pöörata ja tagasi minna. Ma ei teadnud, mida ma seal tegema hakkas, kuid miski käskis mul tagasi minna. Kuigi ma olin juba hoonest möödas, tulin ma tagasi.“

Ta soovis suitsetamist maha jätta, seega andsime talle vastavaid materjale. Ta oli väga tänulik. Aga siis hakkas ta uuesti suitsetama ja tal oli liiga piinlik, et kirikusse tulla. Läksin talle külla ja ütlesin, et me tunneme temast puudust. Kinnitasin talle, et me aitame teda. Ta ütles, et ka tema tundis meist puudust ja tuli tagasi.

Mõnele inimesele paneb Jumal lihtsalt kulla südamesse. Mulle meeldivad kogukonna inimesed. Meil on väga oluline kogukonnas olla. Inimesed astuvad sisse, sest nad on väsinud kogu päeva omaette ringikäimisest. Aga siin leiavad nad kellegi, kes neist hoolib ja on valmis aitama.

Lühidalt

- Iirimaa on maovaba saar. Seal puuduvad ka mutid, nirgid, skungid ja metkitsed.
- Iiri rahva esivanemate keel on iiri keel. Tänapäeval on alles ainult 380 000 inimest, kes seda vabalt valdab.
- Paljude iiri perekonnanimede alguses on „Mac“ või „O“, mis tähendavad iiri keeles (kellegi) poega või (kellegi) pojapoega.

14. jaanuar 2017

lirimaa

Tatiana lugu

Moldovas sündinud Tatiana tuli lirimaale, kui ta oli 19-aastane ja kaheksandat kuud rase. Selles minavormis jutustuses räägib ta oma haaravast loost.

Kasvasin üles õigeusklikus perekonnas. Vanemad viisid mu kirikusse ja õpetasid Jumalast. Ma teadsin, et kui palvetan, siis Ta vastab.

Kui olin väike, andis keegi mulle mingid raamatud laupäeva kohta, kuid mu pere uskus, et kui see ei sobi õigeusuga kokku, ei ole see Jumalast, nii et põletasime need raamatud ära.

Kuid ma tundsin, et Jumal tõmbab mind enda poole ja ma soovisin Piiblit lugeda. Püüdsin Talle lähemale jõuda. Leidsin mõned ikoonid ja hoidsin neid hoolega, sest pidasin neid pühaks.

Abiellusin noorelt. Kuna me uskusime, et lirimaal on parem elu, hakkasime tegema plaane, kuidas sinna jõuda. Olin kõigest 19-aastane ega mõistnud, kui raske saab see teekond olema. Kõigepealt reisisime Tšehhi Vabariiki ja siis Prantsusmaale. Jäime Pariisi kuueks kuuks ja sel ajal jäin ma lapseootele. Oli väga raske – elasime tänaval, kerjasime toitu ja magasime öösiti varjupaikades.

Siis ronisime ühel ööl salaja rongile, mis suundus Inglismaale, kuid meid tõsteti välja Inglismaale kõige lähemas Prantsusmaa linnas. Jäime selleks ööks laagrisse, kus leidsime piisavalt suured kotid, kuhu end peita. Hiilisime oliiviõli vedavale kaubarongile ning sellel rongil peitsime end kottide sees 11 tundi. Ma higistasin koledasti ja mu laps oli nii paigal, et kartsin, et ta on surnud.

Kui saime aru, et oleme lõpuks Inglismaa lähedal, ronisime oma kuumadest kitsastest kottidest välja. Meil ei olnud kaasas midagi muud peale passide ja vähese raha. Doveris viidi meid Punasesse Risti, kus meile anti vahetusriided.

Hiljem ostsime bussipiletid Šotimaale, seejärel Põhja-lirimaale. Kuna need mõlemad kuuluvad Ühendkuningriiki, ei olnud nende vahel passikontrolli. Probleem oli edasi liri Vabariiki saamisega. Jõudsime piirilähedasse linna, kõndisime kogu öö üle põldude ja päikesetõusuks olime vaikselt lirimaa piiri ületanud.

Sõitsime rongiga pealinna Dublinisse ja palusime kohe pagulase staatust. Meid saadeti Limericki linna ja meie poeg Christian sündis samal nädalal.

Jäime Limericki linna pooleteiseks aastaks, kui ootasime liri kodakondsuse saamist. Sel ajal leidsime mõned sõbrad, kes teadsid, et kavatseme Dublinisse kolida. Enne lahkumist andsid nad meile ühe oma tuttava Dublinis elava abielupaari nime ja telefoninumbri. „Helistage neile inimestele ja teil on sõbrad olemas,“ ütlesid nad.

Pärast liri passide saamist käisime korraks Moldovas. Sõitsin esimest korda lennukiga ja nutsin kogu tee. „Palun, Jumal,“ palvetasin ma, „ma luban, et hangin Piibli ja teen kõike, mis selles kirjas! Ainult palun hoiu mind.“

Moldovasse jõudnud, ostsin Piibli. Võtsin kaasa ka oma ikoonid ja mõned muud asjad, kaasa arvatud veidi Moldova toitu.

Kui olime tagasi Dublinis, helistasin sellel numbril, mille sõbrad olid andnud, ja kutsusin neid inimesi meile õhtusöögile. Tuli välja, et elasime samas kohas, majad olid küll erinevad, kuid kõrvuti!

Külaliste saabumisele eelneva päeva õhtul võtsin oma uhiuue Piibli, istusin maha ja palvetasin. „Jumal, ma avan nüüd esimest korda selle raamatu. Näita mulle tõe. Palun näita, mida ma pean tegema.“

Järgmisel päeval, kui külalised saabusid, panin lauale veidi Moldova veini, salaamit ja teisi Moldova liha toite. Kui külalised laua juurde tulid, ütlesid nad: „Vabandage väga, aga me ei joo veini.“

Šokeeritult mõtlesin: „*Nad on kindlasti mingist imelikust sektist!*“ Kuid seejärel tuli teine mõte: „*Sa lubasid, et teed kõike, mis on mu Sõnas kirjas.*“

„Miks te veini ei joo?“ küsisin.

„Sest Piibel ütleb, et see pole hea,“ vastasid nad.

„Kas te näitaksite mulle seda Piiblist?“

„Muidugi,“ vastasid nad ja näitasid alkoholi kohta käivaid tekste.

Ütlesin: „Olgu,“ ja panin veini prügikasti. Seejärel pakkusin neile süüa.

„Vabandust,“ ütlesid nad, „me ei söö sealihaga.“

„Miks?“ küsisin ma. Siis näitasid nad mulle seda Piiblist.

„Mis kirikust te olete?“ küsisin.

„Me oleme seitsmenda päeva adventistid.“ Ma ei olnud neist kunagi kuulnud.

„Me käime laupäeval kirikus.“

„Miks?“ küsisin taas ja mõistagi vastasid nad mulle Piibliga.

„Kas ma võin teie kirikusse tulla?“ Olin ju lubanud Jumalale, et järgin Piiblit.

Sel hingamispäeval läks adventkirikusse. Pärast seda ei läinud ma enam kunagi õigeuskikirikusse. Olin leidnud tõe. Tänu Jumalale, et ta tõi mind otse seitsmenda päeva adventkogudusse.

Praegu on Tatiana oma lastega adventkoguduses, mis käib koos ühes renditud koolisaalis Dublinis. Nad soovivad väga, et neil oleks oma kirikuhoone. Aitäh teile, et toetate neid kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste kaudu.

Misjoniteated

- 1861. aastal avaldati ajakirjas Review & Herald kirjad Iirimaalt, kus teatati, et seal on viis inimest hakanud seitsmenda päeva hingamispäeva pidama tänu raamatutele ja ajalehtedele, mille on saatnud sugulased USAst.
- 1902. aastal asutati seitsmenda päeva adventistide liri misjonipõld ning sellesse kuuluvad liri Vabariik ja Põhja-Iirimaa.
- liri misjonipõllul on 10 kogudust ja 783 liiget.

21. jaanuar 2017

lirimaa

Eeskuju jõud

„Olin oma pere üheksast tütrest vanim ja esimene, kes abiellus,“ ütleb Elizabeth. „Kui ma kolme kuu pärast oma abikaasast lahutasin, oli see suur häbi. Mu isa ei saanud aru, et mu värske abikaasa kohtles mind halvasti. Isa jaoks olin ma reeturlik tütar.“

1980. aastal läks orkester, milles ma flööti mängisin, ringreisile USAsse. Me sõitsime bussiga läbi rohkem kui 30 000 kilomeetrit ning andsime üht ja sama liri muusika kontserti 71 päeva jooksul 63 korda. Sellel ringreisil kohtasin Merchat, kes oli orkestris uus ja kes mängis viiulit.

Me kolisime kokku ja järgmisel aastal sündis esimene meie kolmest lapsest. See oli imeline aeg, sest olin pääsenud oma õnnetust lapsepõlvest ja leidnud erilise suhte Merchaga.“

Kuid iga kord, kui Elizabeth käis kodus oma peret külastamas, tuli ta tagasi nuttes. „Mis mõte on sul sinna minna?“ küsis Mercha. „Need külaskäigud ainult ärritavad sind.“ Elizabeth tundis oma vanemate, ühiskonna ja katoliku kiriku põlgust.

„Kui religioon paneb inimest oma lapsega niimoodi käituma, siis ma seda ei taha,“ mõtles Elizabeth. Ta otsustas, et ei tee organiseeritud religiooniga mingit tegemist.

Kuid samal ajal pidi Elizabeth paratamatult möönma, kui erinevalt kohtlesid tema vanemad teda ja kui südamlikud ja lahked olid Mercha vanemad. Kuigi Mercha ei olnud sel ajal adventist, ei kritiseerinud tema vanemad teda ega Elizabethi kunagi ja nad tundsid alati, et neist hoolitakse. Sel ajal oli Mercha isa Rumeenia adventkoguduses juhtival positsioonil ja teda saadeti Rumeenia erinevatesse osadesse probleeme lahendama, sest ta oli väga hea diplomaat.

„Mõnikord käisid Mercha vanemad meil ja lastel külas,“ räägib Elizabeth. „Nad ajasid vaikselt oma asja. Ma nägin, et neil oli teistsugune eluviis. Mercha isa selgitas mulle sageli asju Piiblist ja ma pean tunnistama, et see oli rohkem, kui suutsin aru saada. Paratamatult pidin mõtlema, et kui inimene armastab Jumalat, kas on siis tõesti oluline, mis päeva ta peab. Teoreetiliselt on katoliiklastel hingamispäev pühapäeval, kuid pärast missal käimist vaatavad nad telerist spordivõistlusi ja käivad kõrtsis. Mercha vanemad ei käinud laupäeval isegi poes, kuid ma nägin, et nende elus oli meeldiv rütm: kuus päeva ja siis puhkepäev.“

Sel ajal hakkas Mercha rohkem hingamispäeva peale mõtlema. Ta töötas orkestris ja teadis, et ta ei saa nimetada end adventistikks ja hingamispäeval töötamist jätkata. Siis sattus ta mootorrattaga liiklusõnnetusse.

„Viiul oli mul seljas nagu seljakott. Kui ma olin valgusfoori ees peatunud, tuli tagant üks auto, kes ei peatunud, vaid lennutas mind ligi kuus meetrit läbi õhu. Mul oli suur mootorratas ja ma arvan, et mind päästis arm. Viiul toimis kilbina, mis hoidis mu selga ja kaela murdumast. Viiul hävis, kuid Jumal päästis mind.“

Sel õhtul pidi mootorratta tagaistmel istuma Elizabeth, kuid õde tuli talle külla ja nad otsustasid hoopis koos ema vaatama minna. Merchal oli murdnud roided, lisaks oli tal veel hulgaliselt luumurde ja ta peaaegu kaotas jala.

„Minu jaoks oli see äratuskell,“ ütleb Mercha, mõistes, et ta oleks võinud olla surnud või jääda vegeteerima. 2007. aastal sai ta ristitud. Elizabeth ei olnud ristimiseks valmis, kuid ütles abikaasale, et see on tema otsus, Jumala ja tema vahel.

Samas teadis Elizabeth, et kui ta üldse kunagi religiooniga tegemist teeb, siis on see Mercha vanemate religioon, sest see tundus mõistlik. Asjad hakkasid tema jaoks oma kohale loksuma. Katoliku kiriku negatiivne väljendusviis ja tohutu süü mõiste tundusid tema jaoks valed olevat.

2014. aastal tulid Iirimaaale pastor Mark Finley ja dr Michael Hasel, et pidada seminare Piibli arheoloogia ja hämmastavate avastuste teemal. Mercha kutsus Elizabethi endaga kaasa.

„Minu arust olid loengud suurepärased,“ räägib Elizabeth. „Mulle meeldisid need väga ja ma käisin igal õhtul kohal.“ Ta oli hämmastunud, et ei olnud varem neid tõesid kuulnud, ning ta soovis rohkem teada saada. Viimaks tegi ta oma otsuse ja sai 2016. aasta veebruaris ristitud.

Mõistes, et pöördumine on protsess, ütleb Elizabeth: „Parim reklaam on eeskuju. Mercha vanemad andsid mulle parima eeskuju sellega, kuidas nad oma elu elasid.“

Mõned faktid

- 90% iirlastest on rooma katoliku kiriku liikmed, kuid ainult 30% käib kirikus.
- Iirimaa pikima nimega koht on Muchanagherdauhauha Galway maakonnas.

28. jaanuar 2017

Poola

Jalutuskäik pargis

Varasest lapsepõlvest peale igatses Dorota Jumala häält kuulda. See oli ebatavaline soov Ida-Euroopas Poolas kasvava lapse puhul.

Kuigi Dorota oli alles viieaastane, käis ta ustavalt koos vanaisaga igal nädalal roomakatoliku kirikus. Kuid ühel pühapäeval pärast missat ütles Dorota: „Oh, vanaisa, ma olen nii kurb, et ei kuule selles kirikus Jumalat.“

Vanaisa viis Dorota ilusasse maakohta põldude ja aasade keskele ja ütles: „Ava nüüd oma süda ja mõistus ning räägi Jumalaga siiralt ja avatult. Siis Ta vastab sulle.“

„Ma olin väga õnnelik,“ meenutab Dorota, „sest sellest ajast peale kuulsin ma tõesti Jumalat.“

Mõne aasta pärast vanaisa suri ja Dorota tundis end nagu võõrkehana, mis ei sobi kogukonda. Paljud ei mõistnud tema suhet Jumalaga.

Aastate möödudes hoidis Dorota end Jumala ligi ja palvetas iga päev Tema poole. Lõpuks ta abiellus ning sai poja ja tütre. Kuid kahjuks läks Dorota tervis halvaks. Ta palvetas innukalt, kuid kergendust ei paistnud.

„Inimesed ütlesid mulle: sa palvetad nii palju. Kui Jumal oleks olemas, ei lubaks ta sul nii palju kannatada.“ Kuid ma jäin palvetamisele kindlaks,“ räägib Dorota. „Ma uskusin, et Ta aitab mind sellest läbi. Ta ei jätnud mind kunagi maha. Ma tundsin kogu aeg Tema ligiolu.“

Dorota otsustas sõita Põhja-Iirimaa, kus pidi kuuldavasti olema võimalik tema tervisprobleemile lahendus leida. Belfastis sai ta teada, et tal ei olnud see haigus, mis oli tal algselt diagnoositud ja mida oli seitseteist aastat ravitud. Üsna pea tundis Dorota end paremini ning ta otsustas end sisse seada väikses Carryduffi linnas, mõne kilomeetri kaugusel Belfastist.

Dorotal meeldis Carryduffi pargis käia ja mõnikord käis ta seal oma nüüdseks täiskasvanud tütrega. Kui nad ühel päeval seal kahekesi jalutasid ja poola keeles vestlesid, kuulsid nad üht naist poola keeles telefoniga rääkimas. Äkitselt kõik kolm peatusid ja naeratasid.

Nad tutvusid ja hakkasid vestlema sellest, mis tõi neid Põhja-Iirimaa, kust nad Poolas pärit on ja nii edasi. Viimaks jõudis vestlus ka religioonini ja Barbara – nii oli telefoniga naise nimi – rääkis oma usust.

Ta ütles, et ta on seitsmenda päeva adventist ja kutsus neid endaga Piiblit uurima. Dorotal oli hea meel. Lisaks piibliuurimisele tutvustas Barbara neile ka Poola Hope Channeli ülekannet internetis, kaasa arvatud populaarset Hope'i hingamispäevakooli programmi, mis on poola keelde tõlgitud.

Dorota oli väga õnnelik ja hakkas regulaarselt seitsmenda päeva adventikirikus käima. „Ma olin alati tahtnud ristitud saada ja Barbara kaudu sain teada, et ristitakse ka täiskasvanuid.“ Peagi kavandas Dorota ristimist, kuid soovis, et see eriline teenistus toimuks tema kodumaal.

Ristimiseks tagasi Poolasse sõites oli Dorota ainus mure see, et tema täiskasvanud lapsed ei saanud kaasa tulla. „Ma palvetasin innukalt, et mu lapsed saaksid kuidagi tseremoonias osaleda,“ räägib ta. „Ja nad saidki! Tänu Poola Hope Channeli otseülekandele internetis olid nad minuga koos. Paljud mu sõbrad ja

sugulased said minu ristimist otseülekanadena jälgida. Nad olid väga liigutatud ja ristimisega oli seotud palju emotsioone.“

Tagasi Põhja-lirimaal olles leidis Dorota, et hingamispäeval ei piisa ühest tunnist kirikus. Pärast jumalateenistust kirikus kutsub ta oma poola keelt rääkivad sõbrad enda juurde, kus nad vaatavad koos Hope Channeli hingamispäevakooli ja vestlevad kogu päeva vaimulikest asjadest.

Dorota ei unusta oma mittheadventistidest sõpru Poolas. Ta soovitab neil vaadata Poola Hope Channeli hingamispäevakooli ja arutleb siis nendega Skype'i teel saates esitatud teemade üle.

„Olen Jumalale tänulik haiguse eest, mis sundis mind lirimaale tulema,“ räägib Dorota. „Ma sain päriselt Jumalat tundma õppida ja tänu sellele ka seitsmenda päeva adventiste. Nüüd ei tunne ma end enam võõrkehana, kes ei sobi ega kuulu kuhugi. Mul on tunne, nagu oleksin koju jõudnud.“

Dorotal on hea meel, et osa kolmeteistkümnest hingamispäeva annetusest läheb Poola Hope Channelile uue stuudio ehitamiseks. Praegu töötab tiim väga väikestes ruumides Poola Uniooni hoones Varssavis.

„See on hea plaan, sest uut stuudiot on väga vaja,“ ütleb Dorota. „Inimesed teevad siin head tööd ning neil on vaja mugavat kohta ja paremat varustust, et teha professionaalseid saateid.“

Vahepeal jätkab Poola Hope Channel saadete edastamist internetis. „Olen tänulik, et saan vaadata Hope Channeli hingamispäevakooli ja teisi saateid oma emakeeles,“ ütleb Dorota. „Sellest on suur abi paljudele välismaal elavatele poolakatele.“

„Me loodame koos tütreaga minna Poolasse laagrikoosolekule,“ jätkab Dorota, „kuid piletid on väga kallid, nii et ma ei tea, kas see on võimalik. Kui ei ole, siis jääb ikkagi Hope Channeli variant.“

4. veebruar 2017

Poola

Uus maailm Nowa Hutas

Nowa Huta pidi olema ideaalne kommunistlik linn – suurepärase Ida-Euroopa kommunistliku ühiskonna mudel. Pärast Teise maailmasõja purustusi Nõukogude Liidu poolt ehitatud Nova Huta asub Poolas Krakowi lähedal.

Mõistagi ei olnud kommunismi ateistliku ideoloogia kohaselt sellesse mudellinna kavandatud ühtki kirikut. Sellegipoolest igatsesid elanikud ise mingisugust religioosset väljundit ning palusid kümneid aastaid kommunistlikult valitsuselt luba kiriku ehitamiseks.

Viimaks, 1967. aastal anti luba. Kuid kommunistlikud ametivõimud ei andnud mingit varustust ega materjali kiriku ehitamiseks. See oli aga probleem, kuna kõikide kaupade ja teenuste tarnimine toimus riiklikul tasandil. Sellele vaatamata pingutasid elanikud edasi ja ehtasid oma kätega ainsa kiriku, mida nad tundsid – roomakatoliku kiriku –, mida tänapäeval tuntakse Issanda Noa laevana.

1980ndate aastate lõpus lubati seitsmenda päeva adventistidel Nowa Hutas tegutseda ning pärast kommunismi kokkuvarisemist Poolast 1989. aastal hakkasid religioossed tegevused laiemalt levima.

Noor, natuke üle kahekümne aasta vanune Agnieszka märkas ühel päeval 1992. aastal trammis plakati, mis reklaamis taimetoitluse ja terviseloenguid koos vaimulike esitlustega. Kuna Agnieszka oli lihasöömine alati vastumeelne olnud, otsustas ta kuulama minna. Samal aastal asutati Nowa Hutas ametlikult seitsmenda päeva adventkogudus.

Kuigi Agnieszka meeldisid taimetoidu valmistamise ja tervise näitlikud loengud, ei olnud ta Piibli esitlustest vaimustuses. Kui jagati piibliuurimise infoga kaarte, rebis Agnieszka kaardi puruks.

„Ma tulin siia ühel eesmärgil, nii et midagi muud ma ei võta,“ mõtles ta endamisi. „See ei huvita mind, see on lihtsalt mingi propaganda.“

Kuid Agnieszka meeldisid tervise teemad nii väga, et ta käis adventistide korraldatud programmis edasi ja peagi sulas tema süda ka piiblitundide osas. Pärast neljandat piiblliloengut võttis ta vabatahtlikult piibliuurimiste infoga kaardi.

„Loengute ajal sain teada, et Jeesus Kristus suri minu eest, ja see oli väga liigutav,“ meenutab Agnieszka. „Ma sain teada, et Piibel igapäevaeluga seotud, et selles räägitakse meie heaolusse puutuvaid asju.“

Koosolekute lõpus otsustas Agnieszka ristitud saada. Kuigi tema vanemad olid katoliiklased, suhtusid positiivselt nad tütre otsusesse ühineda seitsmenda päeva adventkogudusega.

Praegu töötab Agnieszka Lõuna-Poola Liidu kontoris ning on Krakowi keskadventkoguduses hingamispäevakooli õpetaja.

„Kasutan sageli adventmisjoni veebilehel olevaid tunnistustega videoklippe,“ ütleb ta.

Peale selle meeldib Agnieszka vaadata Poola Hope Channelit ning ta on regulaarne Hope Channeli hingamispäevakooli vaataja. Kuigi ta on rahul praeguse saatekavaga, on tal hea meel, et Poola Hope Channeli saab osa selle kvartali kolmeteistkümne päeva hingamispäeva annetusest, et rajada uus stuudio.

„Mul on selle võimaluse üle väga hea meel,“ räägib ta. „See tähendab, et meil saab olema rohkem saateid, mille on teinud poolakad poolakatele, mitte ainult mujal tehtud kohandatud saated.“ Ta kujutab ette, et Hope Channelit võiks kasutada selleks, et kutsuda inimesi adventistide kohalikele üritustele ja kontsertidele.

Adventmeediamisjon sai Poolas alguse 1980. aastal, kui kogudus allkirjastas Poola valitsusega lepingu raadiosaadete edastamiseks. „Meie tegime saated, kuid edastas neid adventmaailmaraadio Adventist World Radio (AWR) Portugalist Lissabonist,“ räägib Jan Kot, Poola Hope Channeli programmijuht.

Tol ajal pidi kõik käima läbi valitsuse tsensuuri, enne kui võis AWR-ile saata. Ainult siis, kui tsensor oli oma heakskiitva templi andnud, lubati saade eetrisse.

„Nüüd on Poola muutunud ja religioosne keskkond samuti,“ räägib Jan. „Nii me siis püüamegi leida uusi võimalusi poolakateni jõudmiseks.“

„Mõnda aega kasutasime eratelejaamu, kuid see oli piiratud, sest tasud olid väga kõrged,“ ütleb ta. „Aga kui interneti sai kättesaadavaks, oli saadete edastamine rahalises mõttes lihtsam.“

Seejärel tuli YouTube ja Voice of Hope'i (nii oli nimi tol ajal) tiim hakkas YouTube'i videosaateid postitama. Tänapäeval, kui on võimalik internetis voogedastus, on võimalusi veelgi rohkem.

„Praegu on meil aastas 100 kuni 150 tundi saadete esilinastusi ning YouTube'is on meil üle miljoni vaataja,“ räägib Jan. „Saadete reklaamimisel kasutame ka Facebooki. Iga kuu külastab meie Facebooki lehekülge inimesi 50 riigist, sest paljud poolakad elavad maailma erinevates osades.“

Kui Poola Hope Channeli tööpöld avardub, töötavad nad ikka veel väga väikeses Poola Uniooni majas Varssavis.

Nad on valmis tegema rohkem poolakeelseid saateid, kuid nad vajavad stuudiot. Aitäh, et toetate heldelt seda olulist projekti.

11. veebruar 2017

Poola

Pime lootus

Marian ei sündinud pimedana, kuid esimese sünnipäeva paiku märkasid vanemad, et poiss ei näe. Perekond oli Kesk-Poola idaosa väikeses külas talupidajad ning nad andsid oma poja vanaema hoolde.

„Parimad asjad oma elus olen võlgu vanaemale,“ ütleb Marian, „sest tema õpetas mind Piiblit austama ja tutvustas mulle Jumala kümme käsku.“

Kui poiss sai üheksa-aastaseks, saadeti ta Laski hariduskeskusesse – Varssavist veidi põhja pool asuvasse internaatkooli. Koolis antakse kvaliteetset haridust pimedatele lastele ning seal valmistatakse neid ette nägijate maailmas edukalt toime tulema.

Pärast algkooli lõpetamist õppis Marian sealsamas roomakatoliku koolis edasi. Sel ajal sai Marian oma esimese kogemuse Piibliga.

Marian märkas, et Laskis õpetatavad kümme käsku olid teistsugused kui tema vanaema õpetatud käsud. Teine käsk nikerdatud kujude kohta oli puud ja kümnes käsk oli kaheks jagatud. Ta imestas selle üle, kuid ei öelnud midagi, kuni ühel päeval luges ta neid salme:

„Ärge arvake, et ma olen tulnud Seadust või Prohveteid tühistama. Ma ei ole tulnud neid tühistama, vaid täitma. Tõesti, ma ütlen teile, ükski täpp ja ükski kriips ei kao Seadusest seni, kuni taevas ja maa püsivad, kuni kõik, mis sündima peab, on sündinud. Seda, kes iganes nendest käskudest ka kõige pisema tühistab ja teisi sedasama tegema õpetab, hüütakse kõige pisemaks taevariigis. Kes aga selle järgi teeb ja õpetab, *sega hüütakse suureks taevariigis.*“ (Matteuse 5:17–19)

„Miks on meil kaks dekalooget?“ küsis Marian oma religiooniprofessorilt. „Miks on selline vasturääkivus?“

„Sest kirikul on õigus anda Jumalale korraldusi,“ vastas professor, „ja kirikule on antud võim Jumala Seadust muuta.“

Pärast seda vestlust ei käinud Marian enam religioonitunnis.

Mõni aasta pärast Laski kooli lõpetamist abiellus Marian tore da noore naisega, kelle nimi on Anna. Kuigi katoliiklus on Poolas domineeriv, oli Anna protestantismist huvitatud.

Ühel päeval märkas Anna maas üht reklaamlehte. Ta võttis selle üles ja nägi, et see reklaamis kirjalikku piiblikursust. Ta otsustas sellest osa võtta. Pärast kursuse lõpetamist sai Anna tunnistuse, mille andis isiklikult kätte kohaliku seitsmenda päeva adventkoguduse pastor, kes kutsus Annat järgmisel hingamispäeval jumalateenistusele.

Anna läkski kirikusse ja pärast jumalateenistust kiirustas ta koju, et oma mehega kogemust jagada. Erutatult rääkis ta Marianile kõigest ja soovitas ka tal järgmisel nädalal kirikusse minna, et teada saada, kas nad tõesti õpetavad seal Piibli järgi.

Kuna paaril olid väikesed lapsed, pakkus Anna, et jääb lastega koju, kui Marian kirikusse läheb. Üksinda liikumine ei olnud Mariani jaoks probleem, sest ta oli harjunud oma valge kepiga linna mööda käima.

Adventkirikus tekitas Marian sensatsioon – pime mees, kes tuleb üksinda kohale. Tema jaoks oli üsna lõbustav, kuidas liikmed temasse suhtusid. „Nad ei teadnud,

kuidas minuga rääkida ja kuhu mind istuma panna, sest nad vist arvasid, et ma ei suuda kirikus ringi liikuda,“ meenutab ta.

Kui ta kuulas hingamispäevakooli ja jutlust, meeldis talle see, mida kuulis. Pärast kutsus üks koguduseliige ta lõunale. Kui Marian viimaks koju jõudis, põles Anna soovist tema arvamust teada saada.

„Nad tõesti õpivad Piiblit ja ma arvan, et me hakkame seal sagedamini käima!“ ütles Marian. Viimaks said Marian ja Anna ristitud.

Marian on juba mitu aastat olnud kogudusevanem ja hingamispäevakooli juht. Ta võtab oma kogudusetööd tõsiselt ja valmistab iga nädala õppetükki hoolikalt ette. Poola Hope Channel on tema jaoks väga väärtuslik.

Abitehnoloogiat, kaasa arvatud ekraanilugejat kasutades suudab Marian kergesti veebilehtedel ja materjalides navigeerida.

„Hingamispäevakooli juhina kasutan internetis saadaolevaid piibliuurimismaterjale ja kaasan need vajadusel oma tundidesse,“ räägib ta.

Igal nädalal kuulab Marian õpetajatele materjali ette valmistades Hope Channeli hingamispäevakooli saadet. See interaktiivne õppetükitund on toodetud inglise keeles ja Poola Hope Channeli jaoks tõlgitud, et seda otse internetis ja YouTube'i kaudu edastada.

„Ma usun Hope Channelisse, sest ma tean, et mida rohkem on meil inimestega suhtlemise võimalusi, seda parem,“ räägib Marian. „Ma saadan linke saateinfoaga oma sõpradele ning kõigile hingamispäevakooli õpetajatele, keda ma tean, kokku umbes neljakümnele inimesele.“

Paljud inimesed vajavad kedagi, kes oleks neile silmadeks ja aitaks neil Jeesust näha. Poola Hope Channeli eesmärk on kõita tõlgitud saadete abil järjest suuremat publikut. Kuid neil on probleem väga piiratud ruumiga. Hope Channeli töötajad palvetavad, et nad saaksid valgustite ja kaameratele telestuudio, kus teha ise kohalikke saateid valguse järele janunevatele rahvahulkadele. Aitäh, et aitate nende palvetele vastata ja toote selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval helde annetuse.

18. veebruar 2017

Norra

Ruumikitsikuses

Vaid paraja jalutuskäigu kaugusel Oslo raekojust, kus antakse igal aastal välja Nobeli rahupreemiat, asub Norra pealinna seitsmenda päeva adventkirik. See kirik, mida nimetatakse Betheli kirikuks, on Euroopa vanim pidevalt kasutuses olnud adventkirik.

„Adventtöö algas Norras tänu ühele taanlasele, kes käis Ameerikas,“ selgitab pastor Reidar Olsen, Betheli adventkoguduse praegune pastor. „John Gottlieb Matteson sai USAs adventistiks ning tuli seejärel Norrasse ja Taani. Ta oli siin mõned aastad ja rajas koguduse siia Oslosse ja veel mõnda kohta.

Ta ostis selle kinnistu – kiriku ja selle kõrval asuva sanatooriumi. Ellen White sai selle paiga kohta nägemuse ning soovitas selle kinnistu osta.“

Pastor Olsen räägib, et mõni aasta hiljem külastas Ellen White seda kirikut ja kõneles sellest kantslist, mis on tänapäevani kasutusel.

1879. aastal rajatud kogudus asub ajaloolises hoones, kus kunagi asusid Norra seitsmenda päeva adventistide kirjastus, sanatoorium ja kool. Kirjastus, mis oli sisse seatud hoone keldrikorrusel, alustas kirjastustegevust 1879. aastal. Tervishoiutöö algas 1898. aasta 4. juulil, kui kaks Battle Creeki sanatooriumist tulnud inimest avasid kliiniku.

Kuigi suur sanatoorium enam ei tegutse, asub selles kohas meditsiinikliinik. Kirjastus jätkab oma tegevust 63 kilomeetri kaugusel Oslost, Hønefossist lõunas. Neil on elujõuline kirjandusevangelismi programm, milles osalevad igal suvel tudengid paljudest riikidest.

Lisaks trükimeediale tegutseb Betheli kogudus kogukonnas mitmel muul moel, nagu näiteks raadiosaated ja kokanduskursused.

Pastor Olsen on koguduse kogukondliku raadiojaama Kanal 7 Oslo (FM 107,7) juht. Jaam edastab saateid kogu Osloss ja sel on iga päev vähemalt kaks tuhat aktiivset kuulajat. Lisaks iganädalase hingamispäevakooli programmi ja jumalateenistuse edastamist on raadial veel piibliuurimised ja muud Piibliga seotud saated, kristlik muusika, tunnistused ja Norra Hope Channeli toodetud mitmesugused saated. Igal reedel kutsub pastor Olsen kuulajaid hingamispäeval jumalateenistusele ja nii mõnedki on tulnud adventkirikusse just tema raadiokutse tõttu.

Toitumisspetsialist ja aktiivne koguduseliige Linn Helen Stoelen viib Bethelis läbi kokanduskursusi.

„Koguduse nõukogus võtsime eesmärgiks, et inimesed tunneksid end hästi ja kogeksid osadust,“ räägib Linn. „Siis otsustasime kogudusega, kuidas selle eesmärgini jõuda. Üks neist oli taimetoidu valmistamise kursus. Kuulutasime sellest kirikus, Facebookis ja kõrvalasavas kliinikus, nii et suurem osa inimesi oli kirikust või kogudusliikmete sõbrad. Kõige paremini toimib misjonitöö siis, kui inimesed kutsuvad oma sõpru.

Meil on väga meeldiv seltskond erinevas vanuses ja mitmest rahvusest,“ jutustab Linn. „Me soovime luua meie koguduses erinevate kultuuride vahel tugevamad sidemed. Inimesed olid väga rõõmsad ja rahul. See oli tore, kuid nõudis palju tööd.“

Betheli kogudus on elujõuline ja aktiivne ning mitte üksnes norra rahvusest liikmetega, vaid ka paljude immigrantidega Ida-Euroopast, Ladina-Ameerikast,

Aafrikast ja Kagu-Aasiast. Kogudus on võtnud nad oma perekonda vastu. Siin on samuti palju noori inimesi, kellest suur osa on Oslo ülikooli tudengid.

Praegu on kogudusel vaja rohkem kasutatavat ruumi. „Plaan on renoveerida ajalooline keldrikorrus,“ räägib pastor Olsen. See ajalooline keldrikorrus on mõistagi see, kus 1879. aastal oli vana trükipress. Praegu vajab see hädasti remonti ja renoveerimist.

„Kui meil on osasaamisteenistus, ei ole meil jalgade pesemiseks sobivat ruumi,“ jätkab pastor Olsen. „Samuti on väga vaja kööki ja ruume seltskondlikeks tegevusteks, palvekoosolekuteks ja noorte jaoks. Noored tahaksid teha midagi kohvikulaadset laupäeva õhtute jaoks ja ka nädala sees kasutamiseks. Peale selle saab seal pidada väikese grupi seminare.“

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab renoveerida selle ajaloolise keldrikorruse mitmeotstarbeliseks keskuseks, mis täidab selle järjest noorema ja rahvusvahelisema koguduse kasvavaid vajadusi.

„Meil on hea meel, et maailmakogudus on nõus seda kogudust toetama,“ ütleb pastor Olsen. „Kuigi me elame suhteliselt hea majandusega riigis, on meil palju tudengeid, kes ei teeni just palju, Meil on ka palju välismaalasi, kes ei suuda meid veel majanduslikult toetada. Ja veel on meil palju vanemaid liikmeid, kes ei suuda just palju panustada.“ Aitäh teile helde annetuse eest kolmeteistkümnenadal hingamispäeval.

Mõned faktid

- Norra on Skandinaavia riik, kus on mäed, liustikud ja sügavad rannikufjordid.
- Norrat peetakse tänapäevase suusatamise sünnikohaks.
- Põhjapolaarjoonest põhja poole jäävates Norra osades ei lähe päike suvel üldse looja.

25. veebruar 2017

Norra

Ateistist adventistiks

„Jumalal on ilmselt huumorimeel olemas,“ ütleb Norrast pärit Torgeir. „Minu naine Cayetana, kes jäi mitme aasta eest leseks, palus jumalat, et Ta saadaks talle mehe, kes oleks samas ustust ja kes aitaks tema väikest poega kasvatada. Ja Jumal saatis talle minu – ateisti.“

Torgeir oli varem olnud abielus norralannaga, kellega tal oli kolm last. Kuid abielu purunes Torgeiri elustiili tõttu – ta jõi iga päev. Ta jõi ühe pudeli alkoholi ja läks siis välja, et otsida sarnase harjumusega sõpru. Kuigi ta nimetas end ateistiks, hakkas ta mõistma, et elas Jumalast kaugel ja pidi oma elu suhtes midagi ette võtma.

Jõulude ajal ehtis ta koos kolme lapsega jõulupuud, nagu oli nende pere traditsioon. Ta jõi kogu päeva, kuid viimaks tuli talle nii palju mõistust pähe, et küsida endale: „Mida ma ometi teen?“ Ta teadis, et peab muutusi tegema.

Torgeiri on kogu elu köitnud Peruu inkad ja nende kultuur. Tema unistus oli minna vaatama inkade ehitiste varemeid ja rohkem Peruu kohta teada saada. 2002. aastal oli tal võimalik teha oma unistuste reis ning ta armus sellesse riiki ja sealsesse rahvasse.

Tagasi Norrassa tulnud, hakkas ta õpetama üht noor peruu poissi. Poiss tahtis minna Peruusse oma vanaisale külla. Nad sõitsid Torgeiriga Peruusse ja see kinnistas veelgi Torgeiri armastust selle riigi vastu.

Torgeir tuli tagasi Norrassa ja hakkas hispaania keelt õppima, sest teadis, et tahab Peruusse tagasi minna. Ühel päeval 2003. aastal kõndis ta ringi ühes Peruu linnas, mis oli tal külalastatavate linnade nimekirjas. Tal läks kõht tühjaks ja ta astus ühte restorani sisse. See oli Jumala plaan, sest restoran oli Cayetana oma. Torgeir naeratab, kui kordab vanasõna: „Armastus käib kõhu kaudu.“

Ta ei jõudnud ühessegi teise linna, mis tal nimekirjas olid, vaid ta jäi sinna paika ja kohtus viimaks ka Cayetana perega, mille liikmed olid seitsmenda päeva adventistid ja oma koguduses aktiivsed. Torgeir käis 2003. aastal kolm korda Peruus ja viimane kord taotles ta viisat Cayetana jaoks, et ta saaks tulla Norrassa temaga abielluma.

Kui Cayetana Norrassa tuli, helistas Torgeir Oslo adventkirikusse, et teada saada, kus see asub ja mis ajal on teenistused. Ta arvas, et peab mõne esimese korra koos naisega kirikus käima, kuni naine leiab endale sõpru ja end seal mugavalt tunneb.

Torgeir räägib, et ta sai kirikus hea kogemuse ning Jumal tegutses temas tasapisi.

„Ühel päeval märkas Cayetana, et ma põlvitan palveks,“ meenutab Torgeir. „Aga ma tean, et Jumal alustas minus tööd juba ammu enne seda. Viis-kuus kuud pärast lahutust viskasin ära sigaretid ja lõpetasin joomise. Olin püüdnud neist pahedest varem lahti saada, aga seekord võttis Jumal soovi ära. ma usun, et Jumal alustas minu eluviisi muutmist aastaid varem, et valmistada mind ette kirikusse tulekuks.“

Tal ei olnud kunagi oma Piiblit olnud ja miski Jumalaga seotu ei huvitanud teda, kuid ta ütleb: „Nüüd ei saa ma ühtki päeva ilma Piiblita. Ma loen seda võrdlemiseks kolmes keeles – mitmes norrakeelses versioonis, inglise ja hispaania keeles. Jumal muutis mind. Varem ei olnud ma Piibli lugemisest huvitatud, kuid nüüd ei saa ma jätta ühtki päeva vahele, ilma et uurisin Jumala Sõna ja kuulaksin, mis Ta on öelda.“

Kui Torgeir oli umbes kuus kuud Oslo adventkirikus käinud, küsis pastor, kas Torgeir tahaks temaga koos Piiblit uurida. Torgeir võttis pakkumise vastu.

„Me uurisime koos Piiblit mitu kuud,“ meenutab Torgeir, „ja ma juba peaaegu ootasin järgmist küsimust. Ja see küsimus tuli: kas sa tahad ristitud saada? Ma olin valmis! Pastor Tito ristas mind 1. aprillil 2006. aastal. Minu naine ristiti samal ajal uuesti. See oli võrratu päev.“

Torgeir ütleb, et tema pöördumine oli vaikne. Ta lihtsalt kuulas jutlusi, uuris Piiblit ja pani tähele Püha Vaimu juhtimist. Ta tuli tahtlikult kohale, istus ja kuulas. Ta oleks võinud igal ajal lahkuda. Keegi astunud talle vastu ega käskinud tal kogudusega ühineda.

„Minu pöördumine oli kindlasti Püha Vaimu juhtimine. Ma muutusin märkamatu. Minu pöördumine oli nagu aeglaselt avanev lilleõis.“

Misjoniteated

- 1874. aastal sai Review & Herald kirja ühelt naiselt, kelle nimi oli Reirsen ja kes elas Norras. Ta kirjutas, et tema ja ta abikaasa olid hakanud seitsmenda päeva hingamispäeva pidama ning et veel mitmed inimesed on sellest huvitatud, sest nad on lugenud adventkoguduse ajalehti.
- 8. juunil 1887. aastal toimus Norras Mossis Euroopa teadaolevalt esimene seitsmenda päeva adventistide laagrikoosolek.
- Praegu on Norra unioonis 62 kogudust ja 4531 liiget.

4. märts 2017

Norra

Ustav katsumustes

Nagu me eelmisel nädalal lugesime, on Betheli seitsmenda päeva adventkogudus Oslos elujõuline ja aktiivne. Lisaks norralastest liikmetele on kogudus oma perekonda vastu võtnud palju immigrante.

Üks neist on Moalign Hailu. Ta kasvas üles Etioopias ja kannatas oma usu pärast palju, samamoodi nagu tema isa enne teda.

„Minu isa oli üks esimestest adventistidest Etioopias,“ selgitab Moalign. „Sel ajal – 1940-ndatel ja 1950-ndatel – nimetati adventiste Maarja-vastasteks.“ Moaligni isa pandi vangi, kus teda peksti sageli. Kuid Jumal tegi tema jaoks imesid. „Kui tema jalgu taheti raudadesse panna, siis purunes uhiuus kett tükkideks. Võeti järgmine uus kett ja jälle juhtus sama,“ räägib Moalign.

Sellest loost julgust saanuna oli Moaligni usk kindel, et pidada vastu sarnastes oludes vaid 16-aastasena. Sel ajal (1978 kuni 1991) oli Etioopias sotsialism ning nõukogude tüüpi võim sundis peale ateismi.

Ta selgitab mõningaid probleeme.

„Kõik pidid kuulutama hüüdlauseid: Jumala ei ole olemas. Käisin sel ajal keskkoolis ja me kõik pidime käima hingamispäeval poliitilistel koosolekutel.“

Kui Moalign ja veel kaks adventisti keeldusid hüüdlauseid kordamast ja poliitilistel koosolekutel käimast, peksid teised noored neid armutult. Nad viidi vangi, kus noortele õpetati marksismi.

„Nad tahtsid, et ma neaksin Jumalat ja astuks Piibli peale,“ meenutab Moalign. Meile öeldi: „Religioon on oopium rahvale. Te peate laupäeval töötama. Kes te oma arust olete? Teised kristlased töötavad laupäeval, nad tegutsevad ühiskonna arengu nimel. Me näeme vaeva, et meie riik areneks, ja teie olete takistuseks. Te mõjutate selle religiooniga teisi noori.“

Samamoodi nagu isa enne teda, talus ka Moalign vanglas peksmist ja piinamist. „Mind peksti püssikabaga, löödi lahtise käega, taoti jalaga – see oli tavaline,“ räägib ta. Aga mõnikord oli ka „eriprogramm“.

„Valvurid tulid purjuspäi, nii et neil ei olnud mingit kaastunnet,“ meenutab Moalign. „Nad sidusid vangi käed-jalad kokku ja riputasid ta üles või tõstsid jalad üles toolile ja sidusid selle külge kinni. Seejärel peksti juhtmete ja nahkrihmadega.“

Kui Moalignilt küsitakse, kuidas ta suutis seda taluda, vastab ta: „Küsi Jeesuselt. Ma tõesti ei tea. Ma palvetasin kogu aeg.“

Kui Moalign oli aasta aega vangis olnud, lubati isa teda külastama. „Olen nii uhke, nähes poega, kes julgeb Jeesuse eest seista,“ ütles isa. „Nüüd, mil sa oled juba alustanud, ära enam tagasi vaata.“ Seejärel lausus ta usalduslikult: „Me ei näe enam teineteist. Kui sa kuuled minu surmast, siis ära nuta, ära lase sel end häirida. Ma puhkan Issandas ja me oleme seal koos,“ lisas ta ülespoole osutades.

Pärast seitset vangla-aastat kutsuti Moalign ja kaks teist ustavat adventisti piirkonna administratiivkeskusesse, kus püüti neid surma mõista.

„Aga Jumal sekkus mingil kombel,“ ütleb Moalign. „Nad püüdsid meid hirmutada ja ütlesid, et meid surmatakse, kuid seda ei juhtunud.“

Hiljem ütles ametnik noormeestele: „Te ise panite end vangi. Te oleksite võinud juba ammu vabaduses olla. Teatud mõttes ma hindan seda – te olete oma usus nii tugevad. Te kannatasite usu pärast seitse aastat!“

„Mitte meie pole tugevad, Jumal on tugev,“ vastas talle Moalign.

Siis ütles mees neile: „Teid vabastatakse, sest Etioopia rahvas on nüüd tsiviliseeritud. Keegi ei võta teie propagandat ega usukuulutust vastu. Te olete kõigest piisake ookeanis, sellepärast laseme teid vabaks.“

„Seda ütlete teie,“ vastas Moalign, „aga asi pole selles, nagu oleks rahvas tsiviliseeritud või teie lihtsalt meie suhtes lahked. See asi on ülalt, aeg on läbi. Issandal oli meie jaoks plaan, miks me muidu vanglasse sattusime? Te andsite meile eesõiguse kuulutada selles sünges paigas evangeeliumi.“

Pärast seda kui Moalign 23-aastaselt vanglast vabanes, läks ta keskkooli ja hiljem õppis Kenyas Baratonis Ida-Aafrika Adventülikoolis teoloogiat. Pärast seda, kui ta oli Etioopias noorte- ja varustusjuhina mõnda aega töötanud, kutsuti ta teenima Inglismaal Londonis elavaid adventetiooplasi. Mõne aja pärast kutsusid Norras elavad etiooplastest adventistid Moaligni Oslosse. Praegu teenib ta seda umbes 50-liikmelist gruppi vabatahtliku evangelistina ning saab sissetuleku hooldekodus töötades.

Lisaks nende etiooplaste julgustamisele, kes kuuluvad Oslo Betheli adventkoguduse peresse, on Moalignil koorem jõuda umbes kolme tuhande etiooplaseni, kes praegu Norras elavad.

„Palvetage meie pärast,“ palub ta maailmakogudust. „See grupp vajab teie palveid. Mina vajan teie palveid.“

Mõned faktid

- Umbes 90 protsenti norralastest nimetab end luterlaseks.
- 2016. aasta seisuga oli 14 protsenti Norra rahvastikust immigrandid ja immigrantidele sündinud lapsed.
- Norra riiklikud ülikoolid on tasuta kõikjalt maailmast pärinevatele tudengitele.

11. märts 2017

Horvaatia

Nad vajavad Jumalat

Ida-Euroopa riigis, tol ajal Jugoslaaviaks nimetatud riigis kasvanud Maja ei olnud kunagi Jumalast kuulnud. Siis ühel päeval kuulis ta, kuidas tema vanaema ja vanavanaema räägivad Jeesusest.

„Ta oli lihtsalt hea inimene,“ ütles Maja vanaema.

„Ei,“ vastas vanavanaema, „Jeesus oli Jumal.“

See arutelu sai innukalt kuulava väikse Maja jaoks väga oluliseks. Hiljem otsustas ta, et vanavanaemal oli õigus – Jeesus oli Jumal.

Kuus aastat hiljem läks Maja ainsasse kirikusse, mida ta teadis – roomakatoliku kirikusse –, et rohkem teada saada. Pärast kiriku õpetuste ja traditsioonide õppimist ristiti ta katoliku usku.

Üsna varsti pärast seda, sai ta Maruševeci koolis tuttavaks seitsmenda päeva adventistidega, sest mõned tema klassikaaslased olid adventistid. Peale selle tulid lähedalasuvast adventkoolist inglise keele õpetajad neid õpetama.

Hiljem said Maja vanemad teavituskooles käies adventkoolist rohkem teada ja otsustasid Maja sinna kooli panna.

Kui Maja oli 14-aastane, läks ta Maruševeci adventkooli. Ta sai kiiresti uues kooli sõpru ja märkas peagi, et adventkoolis tehakse mõnda asja teistmoodi.

„Katoliku kirikus ei lugenud ma Piiblit,“ meenutab ta. „Ainult teenistuse ajal loeti lõike epistlitest ja psalmidest. Kuid adventkoolis anti mulle Piibel ja ma hakkasin seda lugema. Samuti hakkasin hingamispäeva alguses kiriku lauluansambelis käima. Kohtusin selle grupiga, kui tulin esimest korda jumalateenistusele ja nägin, kuidas hingamispäeva alustati. See oli minu jaoks väga oluline.“

Siis lugesin salmi Jesaja 58:13 hingamispäeva pidamise kohta ja mõtlesin, mida räägivad adventistid hingamispäevast. Otsustasin, et adventistidel peab olema kogu tõde, sest see on väga tähtis ja nad ei valeta.

Maja hakkas tõsiselt Piiblit uurima. Ta otsis olulistel teemadel ristviiteid.

„Psalmid õpetasid mind palvetama,“ ütleb Maja. „Vana Testament on väga oluline, sest ma leidsin, et see annab mulle elus palju julgust. Evangeeliumid ja Uue Testamendi kirjad õpetavad, kuidas elada ja kuidas teisi inimesi kohelda.“

Maja hakkas hingamispäevakooli õpetükke lugema. Ta ühines palvegrupiga. Ja mõne aja pärast otsustas Maja, et tahab saada seitsmenda päeva adventistik.

„Piiblist sai minu elu õpik,“ ütleb ta tõsiselt, „ja selle sain ma siin, adventkoolis.“

Kui küsida kogemuse kohta Maruševeci adventkoolis, siis Maja ohkab ja ütleb: „Oh, mul ei ole sõnu, et seda kirjeldada. Ma usun, et Jumalal oli minu jaoks väga oluline plaan. Ma tulin siia kooli ja mis kõige tähtsam, ma kohtusin Kristusega.“ Koolis kohtus ta ka oma abikaasa Danieliga.

Pärast Maruševeci kooli lõpetamist õppis Maja Cakoveci ülikoolis algklasside ja horvaatia keele õpetajaks. Pärast hariduse omandamist pakuti talle õpetajakohta Cakoveci. Kuid ta sai ka teise kutse – tulla tagasi Maruševeci adventkooli.

„Kui sain kutse tulla siia tagasi,“ meenutab Maja, „uskusin, et see on väga oluline. Palvetasin, et Jumalal tahet teada saada. Tundsin, et see kutse on Jumalalt.“

See oli kaksteist aastat tagasi ja sellest ajast peale on Maja Maruševicis teeninud. Ta elab koolilinnakus koos oma abikaasa Danieli ning kahe- ja nelja-aastase pojaga. Ta juhib tööd tütarlastega.

„Meil on siin terviklik lähenemisviis,“ selgitab Maja. „Minu jaoks on kõige olulisem vaimulik tasand. Ja me soodustame ka iseloomu ja tervise arendamist, kognitiivset arengut ja praktilisi oskusi. Kuid kõige olulisem on tüdrukutel kohtuda Kristusega. See on igaühe jaoks kõige tähtsam,“ lisab ta.

Mõnikord näeb Maja tüdrukutes, keda ta praegu teenib, noore iseenda peegeldust. „Nad vajavad armastamist, mõistmist ja julgustamist. Nad vajavad Jumalat. Nagu minagi,“ ütleb ta.

Praegu on kooli maksimaalne õpilaste arv – 230 –, kellest suurem osa ei ole adventistid. „Huvi on palju rohkem kui on meil praegu mahutamisvõimalusi,“ selgitab Maja. „Meil on vaja uut hoonet.“

Praegu on peaõppehoones ka poiste ühiselamu. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada uue ühiselamu poistele, nii et õpilastele jääks rohkem ruumi. Peale selle on siis praegust õppehoonet võimalik üksnes õppetööks kasutada.

„See kool on meie uniooni suurim misjoniprojekt,“ räägib Maja. „Meil on vaja palju palveid. Igal aastal on õpilasi, kes otsustavad saada adventariduse, kuigi nad ei ole adventistid. Me peame olema valmis teenima neid õpilase oma elu, õpetuse ja kõigega. Nad uurivad siin Piiblit ja mõned otsustavad saada ristitud. Nagu mina kakskümmend kolm aastat tagasi.“

18. märts 2017

Horvaatia

Jumal on kõige tähtsam

Naum pidi oma usku kaitsma juba seitsmeaastaselt. Jugoslaavias oli laupäev kohustuslik koolipäev. Kuigi Naum oli noor, otsustas ta hingamispäeval mitte kooli minna. Pärast seda, kui ta oli kaks hingamispäeva järjest koolist puudunud, seati esimese klassi õpilane ülekuulamiseks vastamisi spetsiaalse komisjoniga.

Viis ametnikku tulid klassi ja saatsid kõik õpilased peale Naumi minema. Seitsmeaastane Naum seisis vapralt kooli direktori, kahe õpetaja ja kahe vormis politseiniku ees, kellest üks oli salapolitsei piirkondlik ülem.

„Miks sa laupäeval koolis ei käi?“ alustasid ülekuulajad.

„Sest ma usun Jumalasse ja Tema seaduse neljanda käsu kohaselt ei tohi ma Tema hingamispäeval koolis olla. Sellepärast olen igal hingamispäeval kirikus, mitte koolis,“ vastas Naum.

„Sind visatakse koolist välja ja sul pole muud võimalust haridust omandada!“ teatas üks mees kurjalt.

Naumi vastus tuli kiiresti. „Kirikus käin ma igatahes, sest Jumal on minu elus kõige tähtsam.“

„Mida sa siis seal oma kirikus teed?“ jätkas ülekuulaja.

„Me loeme Piiblit, laulame ja palvetame.“

„Laula meile üks laul!“ käskis komisjon.

Naum laulis ühe kirikulaulu ja esitas lihtsa palve, milles tänas Issandat antud võimaluste eest, tervise ja valitsuse eest ning palus juhtimist komisjonil õigesti ja ausalt tegutseda.

Pärast palvet küsiti Naumilt, kas isa oli keelanud tal kooli minna.

„Ei,“ vastas Naum ausalt.

Kui vastus oleks olnud „jah“, oleks isa kohe vangi pandud. Teades, et poega võidakse küsitleda, ei olnud isa kunagi kooliminemist keelanud.

Komisjon oli mõne hetke vait. Siis öeldi Naumile järsult: „Sulle antakse teada, kas sa jääd kooli või mitte.“

Naum kiirustas koju ja rääkis juhtunus vanematele. „Nad ei olnud üllatunud, sest teadsid, missugune on minu otsus,“ meenutab ta.

Komisjonilt ei tulnud ühtki ettekirjutus, seega jätkas Naum kooliskäimist, välja arvatud hingamispäevadel. Pärast põhikooli lõpetamist ei saanud Naum oma haridust jätkata kindla otsuse tõttu hingamispäeva pidada. Nii hakkas ta 15-aastaselt täiskohaga isa talus tööle.

Kuid Jumalal olid Naumi jaoks teised plaanid. Ta mäletab hästi päev, mil sai teada, et tema enda riiki tuleb seitsmenda päeva adventistide keskkool ja kolledž.

„Üks vend Jugoslaavia uniooni juurest tuli meie kirikusse külla ja rääkis, et avatakse adventkool. Me olime ülirõõmsad.“

Maruševeci kool avati 1969. aastal 45 õpilasega. „See kool oli nagu ime!“ öhkab Naum. „Me olime esimesed õpilased, katselend. Töötajad lugesid Ellen G. White'i raamatut „Education“ (Kasvatus) ja me saime sealt parima hariduse.“

Kuna kool ei olnud siis akrediteeritud, pidid õpilased iga kooliaasta lõpus tegema riikliku eksami kõigis 17 õppeaines.

„See oli karm õppimine,“ meenutab Naum, „aga neljanda aasta lõpuks saime kõrgemad punktisummad kui riigikoolide õpilased. Meid peeti tollases Jugoslaavias parimaks kooliks.“

Pärast lõpetamist läks Naum Zagrebi ülikooli, kus õppis prantsuse ja ladina keelt. Pärast lõpetamist oli Naumil kaks tööpakkumist – üks kommunistlikult valitsuselt, kus pakuti talle ihaldusväärset poliitilist positsiooni koos paljude hüvedega, teine õpetajaamet Maruševeci adventkoolilt.

Valitsusametnikega vesteldes küsis Naum: „Te teate, et ma olen adventist. Ma käin igal hingamispäeval kirikus. Miks te pakute mulle seda ametit?“

„Sest meil on poliitikasse ausaid inimesi vaja, neid on äärmiselt vähe!“ kõlas üllatav vastus. „Meil on vaja põhimõtetega inimesi.“

„Tänan väga,“ vastas Naum, „aga ma võtsin vastu töö Maruševeci koolis.“

Naum teenis palju aastaid ustavalt Maruševeci õpilasi. Ta ei õpetanud neile üksnes prantsuse ja ladina keelt, vaid ka igavesi väärtusi.

„Jumal ja pääste – need olid kõige tähtsamad asjad, mida soovisin oma õpilastele õpetada. Pärast seda tulevad teadmised ja elu kohustused – elu tuleb võtta tõsiselt. Me ei mängi eluga, ajad on tõsised.“

Praegu, mil suurem osa õpilasi on pärit mitteadventperedest, lausa ateistlikest kodudest, peab Naum Maruševeci veelgi rohkem misjonipõlluks.

„On põhjus, miks meie kool peab jääma püsima ja edasi arenema,“ ütleb Naum. „Siin on erakordne võimalus tõest tunnistada. Kuidas muidu oleks võimalik panna maailmas kokku kakssada mitteadventisti, kes õpivad Jumalast igal õhtul, igal hingamispäeval, igal päeval?“

Aitäh, et toetate misjonipüüdlusi Horvaatias Maruševecis.

Mõned faktid

- Horvaatia Liit, mis rajati 1925. aastal, kuulub Aadria Uniooni.
- Horvaatias on 84 adventkogudust ja 2796 liiget.
- Horvaatia adventseminar avati algselt 1931. aastal Belgradis. See on olnud erinevates asukohtades, kuid nüüd on see Maruševecis ja seda nimetatakse Aadria Uniooni Kolledžiks.

25. märts 2017

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Lood Trans-Euroopa divisjonist

Osatäitjad: kaks lugejat.

Abivahendid: lipud (või lippude pildid): Horvaatia, Iirimaa, Norra ja Poola; suur Euroopa või maailma kaart, kus on esile tõstetud Horvaatia, Iirimaa, Norra ja Poola.

Lugeja 1: sel kvartalil oleme kuulnud imelisi lugusid sellest, kuidas Jumal tegutseb inimeste elus üle kogu Trans-Euroopa divisjoni.

Lugeja 2: sellesse divisjoni kuuluvad järgmised territooriumid: Ahvenamaa, Albaania, Bosnia ja Hertsegoviina, Eesti, Fääri saared, Gröönimaa, Guernsey, Holland, Horvaatia, Iirimaa, Island, Jersey, Kreeka, Leedu, Läti, Makedoonia Vabariik, Mani saar, Montenegro, Norra, Poola, Rootsi, Salbardi ja Jan Mayeni saared, Serbia, Sloveenia, Soome, Suurbritannia ja Põhja-liri Ühendkuningriik Taani, Ungari ning Küprose lõunapoolne osa.

Lugeja 1: sel kvartalil kuulsime lugusid inimestest, kes elavad neljas riigis, mis saavad osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest. Need riigid on Iirimaa, Poola, Norra ja Horvaatia.

Lugeja 2: vaatame mõne minuti jooksul üle need lood ja võimalused, kuidas saame aidata neid Trans-Euroopa divisjoni nelja riiki.

Lugeja 1: Iirimaal Dublinis kohtusime Thedaga, naisega, kes võitles aastaid alkoholismi ja purunenud suhetega, kuid kelle ema jätkas tema eest palvetamist. Need palved said vastuse ja praegu teeb Theda mõjusat misjonitööd Cuisle keskuses – adventmõjukeskuses Dublinis –, kus ta teenib neid, kes on samas olukorras, kus tema kunagi oli.

Lugeja 2: Iirimaal kohtusime ka Tatianaga, noore Moldovast pärit naisega, kes tuli väga keerulist teed mööda Irimaale, kus ta sai pagulase staatuse. Imeliste asjaolude abil kohtus Tatiana seitsmenda päeva adventistidest abielupaariga, kes vastasid kõigile tema küsimustele Piibliga. Praegu on Tatiana ja tema kolm last rõõmsad, et on adventistid.

Lugeja 1: samuti Irimaalt pärineva Elizabethi ja tema abikaasa Mercha lugu meenutab, et Jumal kasutab inimesteni jõudmiseks väga erinevaid vahendeid. Mercha puhul oli see peaaegu surmaga lõppenud mootorrattaavari. Elizabethi puhul oli see armastus ja sallivus, mida ta koges Mercha vanemate juures, peale sellega Piibilil põhinev evangeelne programm ja järgnevad piibliuurimised.

Lugeja 2: Dublinis on adventistidel ainult üks oma kirikuhoone. Sedamööda kuidas kirikuskäijate arv on kasvanud, on sellest „emakogudusest“ välja kasvanud vähemalt kolm eri kogudust. Need uued kogudused käivad koos koolide, hotellide ja teiste rajatiste üürisaalides.

Lugeja 1: osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada uue kirikuhoone Dublinisse, et need uued liikmed saaksid püsiva kodukiriku.

Lugeja 2: ühes loos kuulsime, kuidas Jumal kasutas jalutuskäiku ühes Iiri linna pargis, et viia kokku kolm poola rahvusest naist. Sellele kohtumisele järgnesid piibliuurimised, lootus ja ristimine.

Lugeja 1: võib-olla on teil veel meeles lugu „ideaalsest“ kommunistlikust linnast Nowa Hutast Poolast ja sellest, kuidas Jumal on tegutsenud seal inimesteni jõudmiseks tervisemisjoni ja adventistide telekanali Hope Channel abil.

Lugeja 2: ühes loos kohtusime Marianiga, pimedas mehega Poolast, kes leidis kauaotsitud tõe oma naise kaudu, kes võttis maast üles piiblikursust reklaamiva paberi. Praegu on Marian väga aktiivne hingamispäevakooli juht ja Hope Channeli hingamispäevakooli saate reklaamija.

Lugeja 1: paljude möödunud aastate jooksul on Poola Hope Channel tegutsenud väga väikestes ruumides Poola Uniooni hoones Varssavis. Neil on väga vaja korralikku stuudiot, kus nad saaksid valmistada ja edastada kohalikke saateid, et jõuda suure vaatajaskonnani mitte üksnes Poolas, vaid paljude poola keelt kõnelevate inimesteni üle kogu maailma.

Lugeja 2: Norra kaunis pealinnas Oslos külastasime ajaloolist Betheli seitsmenda päeva adventkirikut. Selles kesklinnas asuvas ajaloolises hoones olid kord sanatoorium, kool, kirjastus ja kogudus.

Lugeja 1: praegu käib Norra suurim adventkogudus ikka veel selles hoones koos ja teeb misjonitööd nii norrakate kui ka immigrantide mitmekesise kogukonna hulgas.

Lugeja 2: üks immigrantidest, kellega kohtusime, oli Etiopiast pärit Moalign. Noorena talus Moalign oma usu pärast karmi piinamist ja aastaid vangistust. Praegu elab ta Norras ja on üks Betheli koguduse juhtidest.

Lugeja 1: osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab Betheli adventkogudusel renoveerida ajaloolise keldrikorru, kus 1879. aastal alustas tööd adventkirjastus. Sedamööda kuidas liikmeskond on kasvanud, on vaja rohkem ruumi hingamispäevakooli ja seminaride jaoks ning kohta noortele.

Lugeja 2: endises Jugoslaavias pidid kõik lapsed laupäeviti koolis käima, kuid kõik siiski ei käinud. Kui Naum oli esimeses klassis, ütles ta kommunistidest ametnikele, et tema elus on Jumal kõige tähtsam ja et ta ei hakka hingamispäeval koolis käima.

Lugeja 1: hiljem oli ta esimeste õpilaste hulgas vastavatud Maruševeci adventkoolis.

Lugeja 2: pärast ülikooli lõpetamist tuli Naum Maruševeci tagasi, kus ta on paljusid õpilasi õpetanud. Praegu on suurem osa õpilasi praeguses Horvaatias pärit mitteadventperedest ja lausa ateistliku taustaga. Naum peab Maruševeci suuremaks misjonipõlluks kui eales varem.

Lugeja 1: Naum ütleb: „Siin on erakordne võimalus tõest tinnistada. Kuidas muidu oleks võimalik panna maailmas kokku kakssada mitteadventisti, kes õpivad Jumalast igal õhtul, igal hingamispäeval, igal päeval?“

Lugeja 2: praegu on Maruševeci koolil hädasti vaja klassiruumi ja ühiselamut. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada poiste ühiselamu, mis ei taga üksnes rohkem majutuskohti, vaid vabastab ka klassiruumid, mida praegu kasutatakse poiste majutamiseks.

Lugeja 1: aitäh, et annate heldelt tänast kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetust. Te aitate täida pakilisi vajadusi Horvaatias, Norras, Poolas ja Iirimaaal ning muudate paljude inimeste elu igaveseks.

Edaspidised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Kesk-Aafrika Läändivisjon. Erilised projektid on noorte mitmeetstarbeline keskus Nigeerias Babcocki ülikooli juures ja hoone Gabonis Kesk-Aafrika uniooni misjonikoolile.